

lastningen gaa ud af Loven. At de omtalte Be-
kvemmelighedshensyn skulde have nogen Betydning
for mig, er ikke Lilsældet, og det er heller ikke,
fordi jeg sympathiserer med den utilledelige For-
del, som en eller anden Skibsreder mulig kunde
gjøre sig. Jeg vil ligeoverfor de Appeller til
Høielsen for Sømanden, som man har rettet, ikke
alene her i denne Forsamling, men ogsaa paa
anden Bis, navnlig gennem Pressen, rette en
ligesaa alvorlig ment Appel til Hensynet til den
lidende Seilskibsfart. Jeg tror ikke, at
Sømandstanden er en Stand, der er saa bange
for sit Liv, som man, efter den Diskussion, der
her har fundet Sted, synes at antage den for at
være. Jeg tror ikke, at den ønsker, at man skal
ramme Seilskibsfarten paa en søelig Maade, for
at den mulig i enkelte Lilsælde kan være udsat
for mindre Fare. Det tror jeg, man er berettiget
til at sige, og at man ogsaa er berettiget til at drage
sine Konsekvenser deraf. Hvad Sagen selv angaar,
vil jeg for det Første erindre om Umuligheden af
at undersøge disse Belastningsforhold paa en no-
genlunde fyldestgjørende Maade. Det er fremsført
flere Gange i Diskussionen; men det er ogsaa
notorisk, at det er umuligt for nogen enkelt Mand
at bestemme, hvad der maa forstaaes ved Over-
lastning; det er ingenlunde Bekvemmelighedshen-
syn, som her gjøres sig gjældende; men det er en
ganske overordentlig vanskelig Sag at give Regler
i saa Henseende eller endog ad Skjønsvæien at
komme til noget fornuftigt Resultat, og navnlig
at fastsætte Noget, som Rhederne og Skipperne
kunne tage og holde sig til. De bedste Skibe
kunne gaa under, og det har viist sig, at de
bedste amerikanske Skibe af ny Konstruktion ere
gaaede tilbunds, thiøndt de have været meget lidt
belastede eller paa ingen Maade overlastede, og
Ingen har kunnet sige, hvor Feilen laa, maaste
neppe Skibsinspektøren selv. Det ene Skib kan
taale Meget, det andet Lidt, og ingen Mand kan
afgjøre, om Skibet er overlastet, uden at han
kender Skibet og selv har seilet med det. At
Seilskibsfarten er lidende, er viist Noget, Ingen
vil benegte, men den høitærede Minister gav en
anden Anvisning, idet han sagde: Er dette Lils-
ældet, saa maa man hjælpe paa anden Bis. Ja,
hvis der virkelig var fremkommet noget alvorligt
Forsøg paa at hjælpe Skibsarten ad anden Bei,
og man sagde: Saa forlange vi ogsaa til Gjen-
gjæld, da vi nu engang sætte Pris paa denne
humane Foranstaltning, at der føres et skarpt
Lilsyn med Alt, hvad der foretages for at værne
om Menneskeliv, saa kunde man jo sige, det ene
maa bøde paa det Andet; men naar man aldeles
Intet gjør, og der heller ikke er nogen Udsigt
dertil, idetmindste efter hvad der har foreligget
paa mange forskellige Maader, forekommer det

mig ikke, at man kan henvise til, hvad man saa-
ledes kan gjøre paa anden Bis, og som der ingen
Udsigt er til, at man gjør som Erstatning, forat
man paa en søelig Maade yderligere lægger et Saand
paa Seilskibsfarten. Jeg vil fremdeles erindre om
de Udtalelser, som ere fremkomne i vore Nabolande,
og vi kunne ikke, saa gjerne vi end ville, eman-
cipere os fra dem, vi kunne ikke se bort fra, at
vi ligge mellem andre søfarende Nationer og skulle
konkurrere med dem. Vi ere paa forskjellig Bis
betyngede forud for dem, og det er ikke ligeegyldigt,
om norske og svenske Skibe ere fritagne for alle
den Slags Besværinger, som her blive paalagte
den danske Skibsfart. Naar Udvalget er gaaet
med til, at Skibene kunne blive konfiskerede og
kondemnerede paa Grund af Skroget, og naar
det er gaaet med til endnu en Ting, — som, da
det ikke er fremhævet, jeg vil tillade mig ud-
trykkelig at fremhæve — det nemlig at vi ind-
rømme Mandflådet Klageret til enhver Tid med
Hensyn til Belastningen, saa at der derved er givet
saamange Garantier, for at der ikke sker store Mis-
brug, at det forekommer mig, at de varmeste
Benner af denne Lov maa erkjende, at der er sket
store Indrømmelser fra deres Side, som i Be-
gyndelsen nærede stor Frygt for hele Loven. Naar
man siger, at Belastningen er lige saa farlig som
et daarligt Skrog, maa man erindre, at Mand-
flådet ikke er istand til at se, om Skibet har et
daarligt Skrog. Derfor har Skibsinspektøren
denne særegne Opgave. Mandflådet kan til hver
Tid bedømme, om Skibet er overlastet eller ikke,
og jeg mener i de fleste Lilsælde bedre end
Skibsinspektøren, som maaste ikke er tilstede, eller
som har Andet at gjøre. Mandflådet er i Reglen
tilstede, naar Skibet bliver lastet, og de ere ialt-
sald ombord i det Dieblit, det er fuldt lastet.
Naar man nu har givet Ret til Klage, naar
blot Halvdelen af Mandflådet er enig, og hvor
der findes andre Befalingsmænd end Jøveren, til-
lige en Befalingsmand, har man i Virkeligheden
givet store Garantier netop med Hensyn til Be-
lastningen. Mig forekommer det, at denne Lov
umulig kan siges at være en Lov, som ikke paa
nogen Maade kan lægge Besværinger og Hin-
dringer yderligere i Veien for Skibsfarten; thi
der er ingen Uvold om, og det er faktisk Lilsældet,
at Skibene i den Skibsfart, som foregaar f. Ex.
mellem Landsdelene indbyrdes, maa til en vis
Grad i mange Lilsælde være saaledes belastede, at
ingen Skibsinspektør kunde forsvare ikke at
sige, at Skibet er overlastet, medens der
ingen Ulykke kan ske ved forsigtig Seilads
og omhyggelig Behandling af vedkommende Skibs-
fører, som maaste eier Skibet og som maaste har
Sønner og Slægtning ombord, saa at det vilde
være i høi Grad ubilligt yderligere at beføre hans